

А философът-учител Константинъ непреставаше съ ученицитѣ си да въздава хвала на Бога за всичко добро, що ставаше около него. Па и римскитѣ граждани постоянно идваха при Константина, разпитваха го за разни нѣща, за вѣрата и славянскитѣ народи и получаваха отговори и съвети. Това трая много дни.

Отъ много грижи и трудъ, па и поради тѣлесна слабостъ Константинъ се поболѣ. Като предвидѣ своя край, той се съгласи да бжде посветенъ въ повисокъ монашески чинъ, при което получи името **Кирилъ**. Ала болестъта му се усили. Едва петдесетъ дни прекара той въ новия си духовенъ чинъ и предаде на Бога светата си душа на 42 годишна възраст (14 февруарий 869 г.).

Братътъ на Кирила, Методий, отиде при папата и каза:

— Имаме отъ майка си заветъ, ако нѣкой отъ насъ умре по-напредъ, гдето и да се случи това, живиятъ братъ е длъженъ да пренесе неговото тѣло въ манастира на пл. Олимпъ и тамъ да го погребее. Затова дайте ми разрешение да пренеса тѣлото на брата си въ Солунъ и оттамъ въ манастира (при Дарданелитѣ), въ който азъ служехъ преди да дойдемъ съ покойния си братъ тукъ.

Папата се съгласи и поржча да направятъ единъ скжпъ ковчегъ, въ който сложиха тѣлото на Кирила и го заковаха за пжтъ.

Като се научиха за това папскитѣ съветници се възпротивиха, като казаха:

— Кирилъ донесе отъ Черно море въ Римъ коститѣ на светеца Климента. По цѣлия пжтъ той се грижеше за него, като че пжтуватъ двама другари приятели. Сега тукъ, въ Римъ, Богъ прибра душата